

Dag 01: vrijdag 07-05: Amsterdam – Los Angeles

's Morgens om 6 uur gaat de wekker, want vandaag vertrekken we naar Amerika! Om 7 uur stappen we op de trein. Eenmaal ingecheckt hebben we nog net tijd voor een kop koffie voor we ons al moeten melden bij de gate. Na een gezellig praatje met een beveiligiger over waar we heen gaan, wie de tickets heeft geboekt en wie de bagage gepakt heeft, 'mogen' we door de bodyscan. En dan mogen we eindelijk aan boord. Aangezien er nog wat ruimte bij de nooduitgang is, wordt onze buurman verplaatst en hebben we samen de beschikking over 3 stoelen. Na ruim 8 uur staan we op het vliegveld van Philadelphia. Eerst langs de marechaussee: we zijn hier voor vakantie, kennen niemand hier en hebben genoeg geld (en creditcards mee om de vakantie te betalen). Dan nog een foto en vingerafdrukken en dan mogen we er in! Tot slot nog de bagage ophalen, weer afgeven voor vlucht 2 en dan op naar de volgende gate. Na een snelle hap (was het nu lunch of diner?) kunnen we rap aan boord en weer is ons het lot gunstig gestemd: wederom 3 stoelen tot onze beschikking. Na nog eens 6 uur vliegen zijn we dan eindelijk op LA. Hier geen strenge controles, maar rechtstreeks naar de bagageband. En dan gaat het mis: de band stopt en we hebben nog steeds maar 1 van de 2 koffers. Dus op naar het kantoor om de vermissing op te geven. Daar blijkt dat Niels z'n koffer in San Francisco staat. Maar ons wordt verzekerd, hij komt morgenochtend aan en wordt bij het hotel afgegeven. Dus dan maar snel de auto ophalen. Hiervoor pakken we de shuttlebus en staan we na een half uur tot een uur later met een VW weer op straat. Op naar het motel dan maar. Na wat ruzie met de navigatie (en de angst of de batterij van de navigatie het nog zo lang doet (aangezien de oplaadapparatuur in Niels z'n koffer zit)) weten we toch de freeway te vinden. Daar worden we zowat van de weg gereden door een enorm bataljon aan politiewagens van de LAPD met gillende sirenes en zwaailichten, inclusief rechercheurwagens. Elke keer als we denken dat ze op zijn, verschijnt er weer een nieuw zwaailicht in de spiegel. Als er dan toch een eind aan de stroom komt, vinden we onze afslag en weten we ook het motel te vinden. Snel inchecken en dan na een reis van ruim 24 uur heerlijk slapen!

Dag 02: zaterdag 08-05: Los Angeles

Na een slechte nacht slaap (deels door het tijdsverschil en misschien een beetje irritatie over de koffer) staan we redelijk bijtijds weer naast het bed. Na een heerlijk ontbijtje besluiten we vandaag naar Universal Studios te gaan. Na een kort ritje staan we in de wereld van actie, avontuur en humor; kortom de wereld van de film.

In het park zitten een aantal attracties (mummy the ride, Jurassic Park en the Simpsons) en een aantal shows/voorstellingen; zoals de beroemde studiotour (waarbij je in een tram langs de studio's en levensechte decors rijdt, tevens zitten er nog een paar actiemomentjes in), een natte en enerverende Waterworld en een grappige animal actors, maar ook films als Shrek & The Terminator. Na zo'n 6 uur beleven en slenteren, rijden we terug naar het motel. Daar wacht een lichte teleurstelling: de tas is helaas nog niet afgegeven. Hopelijk gaan ze het nog redden binnen de 24 uur. Niels gaat toch nog maar even shoppen voor wat ontbrekende items, waarna we een hapje gaan eten. Weer terug bij het motel wacht dit keer een aangename verrassing: Niels z'n koffer is afgeleverd. Een mooi eind van onze eerste dag in LA!

Dag 03: zondag 09-05: Los Angeles

Op weg naar het ontbijt (2 deuren verder) is het compleet bewolkt en nog best fris buiten. Desondanks besluiten we vandaag toch maar richting de diverse stranden te vertrekken. Als eerste staat Malibu op het programma. Aangezien deze eigenlijk buiten de stad ligt, is het een aardig eindje rijden. Eenmaal aangekomen valt het een beetje tegen. Het is erg rustig (heeft misschien ook te maken met het feit dat het pas half 10 is op zondagochtend). Na een klein beetje rondgekeken te hebben, rijden we door naar Santa Monica. Hier stoppen we bij de pier vol met kraampjes en amusement. Hoewel de wind nog koud is, is inmiddels ook de zon weer gaan schijnen, waardoor alles er toch ineens veel vriendelijker uitziet. Aan het eind van de pier hebben we wel een drankje verdiend, dus pakken we lekker een terrasje. Het blijkt dat de pier tevens het historische eindpunt is van de Route 66. We zijn er nog wel niet geweest, maar aangezien het nog wel op de planning staat, is een foto wel geoorloofd. Tot slot gaan we nog even langs Venice Beach. Dit wordt ook wel muscle beach genoemd vanwege het openbare vertoon van afgetrainde lichamen, maar klaarblijkelijk niet op zondag.

Omdat we door de stranden heen zijn, besluiten we een kijkje te nemen in Beverly Hills. Eenmaal daar wordt het verschil met de rest van de stad snel duidelijk: mooie brede straten met aan beide zijden rijen met palmbomen. En natuurlijk kasten van huizen. De een nog mooier en groter dan de ander. Soms vraag je je werkelijk af of er echt maar 1 gezin in zo'n huis woont in plaats van een compleet weeshuis. En een bezoek aan Beverly Hills is natuurlijk niet compleet zonder even over Rodeo drive te zijn geweest waar elk bekend merk ook bijna z'n eigen winkel heeft.

Als we uitgewinkeld zijn, gaan we door naar het Hollywood-sign in de Bergen. Hoewel je niet bij de letters zelf kan komen, kun je ze wel een heel eind naderen en mooie foto's nemen. Vanaf de berg heb je ook gelijk een aardig uitzicht over een groot deel van de stad. Om een nog beter uitzicht te hebben, besluiten we nog even door te rijden naar het Griffith Observatorium. Daar is het echter zo druk dat we er niet echt bij kunnen komen. Gelukkig zijn er op de weg naar boven genoeg mooie plekken om even snel een foto te maken. Ondertussen zijn de magen gaan knorren en besluiten we op tijd te gaan eten. Vandaag bij Sizzlers (een tip van Henny) waar we heerlijk gegeten hebben. Na het eten nog een beetje touren door LA en dan rond half 9 terug richting het motel voor een laatste afzakkertje.

Dag 04: maandag 10-05: Los Angeles

Na al 3 overnachtingen in Hollywood is het vandaag toch eindelijk tijd voor een bezoek aan de Walk of Fame. Hoewel het niet meer zo glamoureuus is als ik altijd had gedacht, heeft het toch wel wat, al die sterren in het trottoir. Langs de Walk of Fame staan ook de nodige theaters, zoals het Mann's Chinese Theatre (waarvoor vele sterren hun hand- en voetafdrukken hebben achtergelaten), het El Capitan Theatre en het Kodak Theatre waar jaarlijks de Oscaruitreiking plaats vindt).

Als we uitgekeken zijn, pakken we de auto downtown. Vlakbij Union Station kunnen we hem gunstig kwijt en kunnen we gelijk door naar Union Station. Na een korte blik binnen, gaan we via El Pueblo de LA (de Mexicaanse wijk) naar City Hall. Hier hebben ze op de 27e verdieping een observatiedeck. Binnen moeten we eerst door de metaaldetector (tja, het blijft natuurlijk het stadhuis) waarna we met een bezoekerssticker in de lift worden gezet. Boven is helemaal niemand en kunnen we op ons gemak 360° van het uitzicht genieten. En zo zie je pas goed wat voor een enorme stad het eigenlijk is. Eenmaal beneden gaan we wat drinken bij Grand Central Market: 1 grote open ruimte met eettentjes waar werkend LA van het financial district dagelijks komt lunchen. Daarna moeten we natuurlijk ook alle hoge

torens van het financial district zelf zien. Dus nemen we de Angel Flight (een soort kabeltram) om de heuvel op te komen. De torens zelf stellen jammer genoeg niet zoveel voor, dus besluiten we de bus terug naar het station te nemen. Er komt al snel een bus aan met Union Station voorop. Na het voor de zekerheid nog even aan de chauffeuse gevraagd te hebben, stappen we in. De busrit duurt alleen wel lang, waarbij we zelfs een stukje freeway meepakken. Als Niels het wederom navraagt bij de chauffeuse, blijkt ze heel ergens anders heen te gaan. We kunnen niet veel meer doen, dan mee te gaan naar het eindpunt en daar de bus weer terug te pakken. Na van chauffeur te zijn gewisseld, gaan we weer terug naar Downtown. Bijna 2,5 uur later staan we dan eindelijk weer op Union Station. Maar aan de andere kant hebben we wel waar gekregen voor onze 2 dollar (± 45 mile). Toch halen we opgelucht de auto weer op om nog snel wat boodschappen te doen voor de grote reis die morgen echt gaat beginnen. 's Avonds gaan we nog ergens een hapje eten bij de Italiaan en dan niet al te laat onder zeil, zodat we morgen op tijd op pad kunnen.

Dag 5: dinsdag 11-05: Los Angeles – Palm Springs – Joshua Tree NP – 29 Palms (214-486 mi.)

Na nog een laatste ontbijtje en wat snelle boodschappen verlaten we LA en rijden we oostwaarts op de I10. Rond 11 uur komen we aan in Palm Springs. Dit is een woestijndorp waar in de winter wordt geskied. Wij gaan alleen een ritje met de aerial tram maken: een kabelbaan die onderweg naar boven 2x om z'n eigen as draait. Eenmaal boven heb je een prachtig uitzicht op enerzijds een aantal woestijndorpjes en anderzijds besneeuwde bergen. Zelf staan we hier en daar ook nog in de sneeuw. Na de lunch op hoogte vertrekken we naar Joshua Tree National Park, welke we via de zuidkant (Cottonwood Visitors Centre) binnenkomen. Daar kopen we ook gelijk een jaarpas voor alle nationale parken van deze vakantie. En dan kan onze tocht door het park beginnen.

In het beginstuk is vooral lage vegetatie, maar wel veel kleurrijker als ik had verwacht. Dan ineens overheersten de cactussen wat zelfs resulteert in de Cholla Cactus Garden. Tevens zijn nu en dan al wat rotsformaties zichtbaar. Op de T-splitsing gaan we naar links, langs Skull-rock (de foto maakt gelijk de naam duidelijk) en Jumbo Rocks. Deze laatste worden veelvuldig door bergbeklimmers gebruikt. Ondertussen is ook duidelijk geworden hoe het park aan z'n naam komt. Overall waar je kijkt staan Joshua Trees in alle soorten en maten. Onze volgende stop is Keys View. Een uitzichtpunt aan de rand van het park. Bovenop kijk je uit op Palm Springs, de berg waar we vanmorgen nog op zijn geweest en Salton Sea (een binnensee). Op heldere dagen schijn je zelfs tot Mexico te kunnen kijken. Vanaf het uitkijkpunt rijden we naar de uitgang bij het West Entrance Station richting het plaatsje Joshua Tree. Onderweg is het net 1 groot maanlandschap; overall bergen, hopen met rotsblokken en raar uitziende bomen. Een apart gezicht, maar het heeft zeker wel iets. Uiteindelijk rijden we door naar het plaatsje Twentynine Palms waar we een motel opzoeken. Na een goed diner kijken we nog even wat de Dodgers doen en gaan we op tijd naar bed, want morgen staat weer een lange (reis)dag op het programma.

Dag 6: woensdag 12-05: 29 Palms – Flagstaff (486 – 840 mi.)

Weer op tijd eruit, want vandaag staat een lange reisdag op het programma. Eerst nog even een motel voor bij de Grand Canyon regelen (en aangezien het gasteninternet het in de lobby niet doet, kom ik via de computer achter de balie uiteindelijk achter de computer in het kantoor terecht), wat vergeten boodschappen doen en de tank volgooien en dan zijn we klaar om te gaan. Het eerste stuk voert ons over wat lokale binnenwegen door de bergen en langs zoutvelden. Na een goed uur komen we uit bij de

Interstate 40, welke we helemaal tot in Flagstaff volgen. Onderweg nog even gestopt om een hapje te eten en bij de afslag gelijk nog een stukje van Route 66 gevolgd. Vlak voor Flagstaff bereikt de temperatuur het dieptepunt van de dag (49 graden t.o.v. 81 graden vanmorgen) en begint het zelfs wat te regenen en hagelen.

In Flagstaff checken we snel in bij de Super 8 en gaan we wat boodschappen doen in het dorp. Zo komen we ook bij de Wallmarkt terecht. Niels heeft thuis als regelmatig naar een kleine laptop gekeken, dus hebben we er uiteindelijk hier maar 1 aangeschaft. Kunnen we gelijk op alle motelkamers gebruikmaken van het gratis internet (internetcafé's zijn hier tegenwoordig dun bezaaid is ons al opgevallen). Begin van de avond gaan we aan de overkant een hapje eten bij de napalees om daarna nog wat te drinken op de kamer en dan lekker te gaan slapen.

Dag 7: donderdag 13-05: Flagstaff – Page – Grand Canyon (Tusayan) (840 – 1.176 mi.)

Na een ijskoude nacht, staat het ijs letterlijk op de voorruit van de auto vanochtend! Het moet ook niet gekker worden. Na een simpel ontbijtje laten we Flagstaff achter ons op weg naar de Grand Canyon. De eerste stop is al na ruim 10 mile bij de Sunset Crater Vulcano, een van de vele vulkanen in dit gebied en deze is laatst (ergens rond 1050) uitgebarsten. Een kleine wandelroute voert ons langs een aantal oude lavastromen. Tevens hebben we hier een prachtig uitzicht op de San Francisco Peaks welke nog ruim van sneeuw zijn voorzien. Als we de weg in het Nationale park verder volgen, komen we bij de tweede stop vandaag, het Wupatki National Monument. Hier woonden vroeger de Anasazi- en de Sinagua-indianen. Hier en daar staan nog ruïnes van hun vroegere behuizing. Wij brengen een bezoek aan de grootste: de Wupatki ruïne. Hiervan staat nog een aardig deel (een kamer of 3) overeind en levert een erg mooi plaatje op.

Na deze 2 stops rijden we de afslag naar de Grand Canyon voorbij en rijden we door naar Page, wat zo'n 100 mile verderop ligt. Daar stoppen we eerst bij de Glen Canyon Dam. Deze vormt een onnatuurlijk eind van Lake Powell, een groot waterrecreatiegebied en bied tevens een mooi uitzicht tijdens de lunch. Vervolgens rijden we weer terug richting Grand Canyon. Maar niet voor eerst nog een bezoek te hebben gebracht aan Antelope Canyon. Dit is een canyon waarvan de doorloop op straatniveau is. De binnenkant van de canyon is uitgesleten door water van hevige regenval en de wind. Binnenin zijn hierdoor de meest schitterende vormen ontstaan die nog extra benadrukt worden door de lichtval gedurende de dag. Aangezien de canyon op het land van de Navajo-indianen ligt, verzorgen zij ook de rondleiding. Wij worden begeleidt door Stefanie, een dame die op de zandweg naar de canyon aardig door kan scheuren met de truck en die in de canyon goed kan vertellen en mooie plaatjes kan aanwijzen. We hebben dan ook ruim een uur nodig om door de ongeveer 120 meter lange canyon te komen. Het was de extra miles zeker waard.

Om iets over vieren stappen we dan snel weer in de auto met ditmaal echt als eindbestemming het Grand Canyon National Park. Rond half 7 komen we dan eindelijk aan bij de oostingang. Aangezien we bij Joshua Tree NP al een jaarpas hebben gekocht, hoeven we alleen maar de pas en ID te laten zien en mogen we zo doorrijden. We besluiten 1 uitzichtpunt te bezichtigen om te kijken wat ons de komende twee dagen te wachten staat (en dat is heel wat als de rest van de uitzichten net zo mooi zijn als deze) en daarna snel door te rijden naar het motel in Tusayan (1 mile van de zuidingang van het park). Onderweg komen we echter nog een paar herten tegen langs de kant van de weg. Die gelegenheid kunnen we natuurlijk niet voorbij laten gaan, dus een korte stop voor een paar foto's is dan ook

onvermijdelijk. Bij het motel checken we snel in, brengen de bagage naar de kamer en gaan lekker een hapje eten bij het Tusayan Café. Dit smaakte zo voortreffelijk dat we hier misschien later van de week nog wel een keer komen. Na nog een laatste borrel op de motelkamer duiken we de koffer in. Het is een lange, maar zeker weer mooie dag geweest.

Dag 8: vrijdag 14-05: Grand Canyon (1.176 – 1.295 mi.)

Vandaag redelijk uitgeslapen en vervolgens op ons gemak vertrokken naar de Grand Canyon. Bij binnenkomst zijn we gelijk weer richting de oostingang vertrokken (daar waar we gisteren ook binnengekomen zijn). Het plan is om als eerste te stoppen bij desert view en vanaf daar alle uitkijkpunten die er op weg naar Grand Canyon Village zijn te pakken.

De eerste stop is dus Desert view. Hier hebben ze een uitkijktoren staan die je nog eens 70 feet boven de canyon brengt. In de toren zijn een aantal indianenschilderingen aangebracht. Vanaf dit uitkijkpunt heb je een schitterend uitzicht op de canyon. Vanaf hier gaan we verder langs Navajo Point, Lipan Point, Moran Point, Grandview Point en diverse losse parkeergelegenheden. Tevens brengen we nog een bezoekje aan de Tusayan Ruin/Museum. Dit zijn de overblijfselen van de vroegere bewoners van de Canyon.

We besluiten ook de 2 uitkijkpunten in de Grand Canyon Village nog mee te pakken. Het valt ons wel op dat het daar gelijk een stuk drukker is. Waarschijnlijk komt dat omdat daar ook een paar touringcars staan met dagjesmensen (en ik houd er niet van om in stereotypen te vervallen, maar het zijn helaas wel weer jappers....). Bij Mather point zijn we dan ook snel weer weg. Het tweede punt in het dorp (Yavapai Observation Station) is wel zeker de moeite waard. Niet alleen heb je een schitterend uitzicht naar 2 kanten de canyon in, tevens hebben ze een tentoonstelling over hoe de canyon is ontstaan. Toevallig is op het moment dat wij daar aankomen net een ranger ook het een en ander aan het vertellen over de geschiedenis van en wetenswaardigheden over de canyon.

Hoewel elk uitkijkpunt een uitzicht biedt op de canyon is geen enkel uitzicht hetzelfde. Soms kijk je voor je gevoel recht tegen de noordrim aan, de andere keer is de canyon veel breder. Soms zie je stukken van de Colorado River door de canyon slingeren, waarbij een zijstroompje ook weer z'n eigen kleine canyon heeft uitgesleten. Soms is de kleur van de rotsen dieprood, de andere keer is het meer een oranjere gloed die er overheen hangt. Constant is wel het overweldigde gevoel dat je krijgt van dit enorme natuurspektakel. Ons favoriete punt is Palin point. Hier heb je naast een indrukwekkend uitzicht op de canyon ook goed zicht op meerdere stukken van de rivier. We besluiten dan ook dat we hier naar de zonsondergang gaan kijken. Na een korte rust op de motelkamer, vertrekken we dus weer richting de oostkant van het park. Goed een uur voor zonsondergang zijn we ter plaatse zodat we de schaduw langzaam over de canyon kunnen zien trekken. Gelukkig is dit uitkijkpunt blijkbaar niet zo heel erg in trek, zodat het relatief rustig is en je af en toe ook kan genieten van de stilte en de geluiden uit de natuur. Na ruim een uur is de zon onder en is de meeste kleur uit de lucht. Dan vinden we het mooi geweest en stappen we in de auto voor de terugreis naar Tusayan. Ondertussen is het behoorlijk donker geworden en is het voorzichtig rijden op de weg. Dat blijkt maar weer eens te meer als er vlak voor de afslag naar Tusayan ineens een coyote de weg oversteekt. Jammer dat hij zo'n haast heeft, want het is een erg mooi beest.

Tegen de tijd dat we bij het motel zijn is het ruim na half 9. We besluiten wederom een hapje bij Tusayan Café te gaan eten. Dit ligt namelijk naast het motel. Morgen gaan we namelijk ook nog naar de

zonsopkomst kijken. En aangezien deze rond 5.22 uur zou moeten plaatsvinden, wordt het een vroegertje vanavond.

Dag 9: zaterdag 15-05: Grand Canyon (1.295 – 1.328 mi.)

Vanochtend gaat om 04.30 de wekker. Ik wil namelijk graag naar de zonsopkomst. En blijkbaar zijn we niet de enige, want bij het hotel is het voor dit uur van de dag ook al een aardige drukte. Als we in de auto stappen geeft deze 37 graden (Fahrenheit) aan, wat zo goed als gelijk staat aan een graad of 2. Gelukkig is het in de auto voorlopig nog lekker warm. Eenmaal in het park, slaan de meeste medelotgenoten af bij Mather Point. Wij besluiten echter nog een klein stukje door te rijden naar Yavapai Observation Station. Hier valt de drukte gelukkig wel mee. En dan is het een kwestie van een goed plekje vinden en wachten totdat de zon achter de canyon vandaan komt. Deze laat gelukkig niet al te lang op zich wachten. Langzaam aan begint de canyon op te lichten en verdrijft het zonlicht het donker. Langzaam worden de verschillende steenlagen weer zichtbaar en verdwijnen de schaduwen. We nemen dan ook ruim de tijd om van dit schouwspel te genieten alvorens we weer terug keren naar het motel voor een lekkere warme douche en een welverdiend ontbijt.

Een paar uur later zitten we weer in de auto voor het tweede bezoek aan de canyon. Vandaag pakken we de westkant van de canyon. Op dit deel mag je echter niet met de auto komen, maar rijden gratis shuttlebussen. Bij de eerste halte na het startpunt (Trailview overlook) stappen we alweer uit. Vanaf hier heb je, naast een prachtig uitzicht op de canyon, ook een leuk uitzicht op Grand Canyon Village. Vanaf dit punt gaan we een stuk van de Rim Trail lopen. Dit is een wandelpad dat je langs de rand van de canyon voert. Tussen 2 uitkijkpunten varieert de afstand van 0,5 kilometer tot 3,2 kilometer. Wij besluiten de komende 3 uitkijkpunten te gaan lopen. Dit is een totale afstand 2,4 kilometer en voert ons langs Maricopa Point, Powell Point en uiteindelijk Hopi Point. Dit geeft je toch het gevoel dicht bij de natuur te staan dan met de auto van punt naar punt te rijden. Onderweg naast de nodige uitzichten ook stukken bos waar je doorheen loopt, met verschillende bomen en planten (cactussen, banana yucca, etc.). Onderweg zijn er naast de uitkijkpunten welke per bus toegankelijk zijn, ook extra plaatsen waar je mooie plaatjes kan schieten. Ook staan er diverse bankjes waar je even kan rusten. Af en toe komen er ook nog roofvogels over de canyon. Een van hen is de Californische condor. Niet moeders mooiste, maar zeker indrukwekkend.

Vanaf Hopi Point nemen we de bus naar het eindstation: Hermits Rest. Dit is een mooi plekje om lekker even te zitten en te lunchen. Ondertussen komen ook nog 2 eekhoortjes langs, die ondanks dat ze niet gevoerd mogen worden, aardig aan mensen gewend zijn geraakt. Hadden we toch bijna een huisdier in de rugzak gehad. Vanaf Hermits Rest nemen we de bus terug. Na nog een laatste stop bij Pima Point, komen we weer terug in de Village. Daar besluiten we om terug te rijden naar Tusayan en na wat snelle boodschappen de laatste uurtjes van de middag even lekker te luieren.

's Avonds gaan we nog een hapje eten aan de overkant van de straat en dan niet te laat erin. Niels mag dan vanmorgen nog een kort dutje hebben gedaan, ik zit er ondertussen wel aardig doorheen. De dag is lang en indrukwekkend genoeg geweest.

Dag 10: zondag 16-05: Grand Canyon (Tusayan) – Hooverdam – Las Vegas (1.328 – 1.637 mi.)

Vanmorgen zijn we weer op een normale tijd opgestaan en hebben we alle spullen weer bij elkaar gepakt. Het is namelijk weer tijd om verder te trekken met als eindbestemming Las Vegas. We rijden

eerst de weg af naar Williams, waar we een klein stukje de interstate volgen. Bij de eerste kruising met Route 66, draaien we de historische route op. Onderweg komen we door een aantal plaatsjes die nog helemaal in de tijd van de hoogtijdagen van de Route 66 zijn blijven hangen. In Kingman (daar waar Route 66 onze weg naar Las Vegas kruist), gaan we een hapje eten in een echte ouderwetse diner met voor Niels een echte Route 66 burger.

De weg naar Las Vegas (de 93 north) voert ons over de staatsgrens van Arizona naar Nevada. Deze grens ligt precies bij de Hooverdam. Deze dam is gebouwd voor stroomopwekking. Neveneffect hiervan is dat aan de voorkant van de dam een groot meer (Lake Mead) is ontstaan wat nu een groot recreatiegebied is. Wie de dam wil oversteken, wordt aan een strenge controle onderworpen (bepaalde voertuigen mogen er überhaupt niet over) om te kijken of je geen items bij je hebt die bij een aanslag gebruikt kunnen worden. En terwijl we de Hooverdam oversteken bereikt de temperatuur voor het eerst van de vakantie de 100 graden.

Vanaf de Hooverdam is het nog maar een goeie 30 mile. Vanaf de highway zie je halverwege de strip al liggen met als 1 van de markers ons hotel: Stratosphere Tower. Hoewel het hotel aan het begin van de strip ligt, rijden we eerst de hele strip een keertje af. Wat je dan ziet, gaat je fantasie te boven. Het ene hotel is nog mooier en groter dan het andere hotel. In de ongeveer 4 mile die de strip lang is, kom je onder andere langs Venetië, Parijs, Rome en New York. En dan heb ik het nog niet eens over de complete circustent en de piratenschepen die je onderweg tegenkomt. Na een rondje strip gaan we inchecken bij het hotel, brengen we onze bagage naar boven en gaan we gelijk de strip weer op. Bij Circus Circus (waar een heuse circustent voor het hotel staat en waar we ook gelijk een circusact meepakken) kopen we eerst een kaartje voor de bus, zodat we 3 dagen lang onbeperkt de strip op en neer kunnen en stappen dan uit bij Treasure Island. Omdat het inmiddels etenstijd is geworden, besluiten we hier buiten op het terras te eten. Zo zitten we gelijk eerste rang voor de show die hier 4 keer per avond wordt opgevoerd. Na een indrukwekkende show met dansende dames, veel vuurwerk en een zinkend schip rekenen we af en gaan we naar de overkant van de straat waar het Venitian ligt. Voor het hotel ligt een compleet kanaal waar echte gondels doorheen varen. Binnen in het hotel hebben ze de straten van Venetië nagemaakt. Compleet met plafonds met lucht en wolken. Hierdoor heb je het idee dat je werkelijk buiten loopt in Venetië in plaats van in een hotel in Las Vegas. Ook hier lopen kanalen waar gondeliers doorheen komen. Na op het San Marcoplein nog een ijsje gehaald te hebben, gaan we weer naar buiten. Daar barst net de vulkaan bij The Mirage uit.

Na een vermoeiende dag gaan we nog even in het casino van ons eigen hotel kijken. Achterin speelt een bandje, dus daar gaan we wat aan de bar drinken. In de bar zitten een aantal gokautomaten waar je verschillende soorten poker kans spelen. Omdat we toch al aan de bar zitten, besluiten we een gokje te wagen. Uiteindelijk lopen we met 15 dollar winst weer weg. Geen gek resultaat voor een eerste avondje in Vegas.

Dag 11: maandag 17-05: Las Vegas

We beginnen de dag met eens heerlijk uit te slapen. Daarna gaan we bij de ticketoffice in het hotel langs om een show voor vanavond te boeken. Je kunt natuurlijk niet in Las Vegas zijn geweest zonder 1 van de vele shows gezien te hebben. Uit alle keus die er is (illusionisten, musicals, cirque du soleil, comedy), besluiten we uiteindelijk naar Jubilee te gaan. Dit schijnt een echte ouderwetse Las Vegas show te zijn. Na de kaarten geregeld te hebben, gaan we eerst naar Bally's waar vanavond de show draait om te

zorgen dat ook onze stoelen vastgelegd zijn. Je kunt namelijk pas op de dag van de show stoelnummers vast laten leggen en wie het eerst komt, die zit vooraan...

Daarna gaan we verder met ons rondje langs de diverse hotels. Als eerste staat Paris op het programma. Hier is Parijs in het klein nagebouwd met buiten een echte Eiffeltoren (die precies de helft zou zijn van de echte en waar je ook op kunt) en de Arc de Triomphe. Binnen is op sommige plekken weer hetzelfde plafond als in de Venetian, zodat het lijkt of je buiten zit te gokken. Eenmaal weer echt buiten lopen we door Planet Hollywood. Vergeleken bij de andere hotels is dit eigenlijk maar een 'gewoon' hotel. Na 2 hotels is het al wel weer tijd voor de lunch. We komen toevallig net langs het Harley Davidson Café, dus dat is een mooie gelegenheid. Na de lunch komen we langs de M&M-store. Dit is een winkel van 4 verdiepingen met alleen maar merchandise van M&M's. En natuurlijk niet te vergeten de snoepjes zelf. In de winkel staan grote bakken met maar liefst 22 verschillende soorten. Probeer dan maar weer eens naar buiten te lopen zonder een klein zakje... Het laatste hotel aan deze kant van de straat is het MGM Grand. In dit enorme hotel hebben ze in het casino een heus leeuwenverblijf gemaakt, waar ook daadwerkelijk 2 jonge leeuwen in zitten.

Na de straat over gestoken te zijn, pakken we het trammetje naar Mandalay Bay. Aangezien Niels hier een jaar of 9 geleden heeft gelogeed, moeten we natuurlijk even kijken of alles nog een beetje herkenbaar is. Dat is het nog wel, maar er is ook al een hoop bijgebouwd. Na een rondje (wat met deze enorme hotels al snel ruim een half uur/uur duurt) pakken we het trammetje weer om terug te gaan naar het Luxor. Hier waan je je in Egypte. Het hotel is namelijk een enorme piramide met voor de deur een kopie van de Sfinx. De zuilen bij de intree zijn versierd met hiërogliefen en overal staan levensechte beelden. De obelisk die bij het hotel staat stuurt 's avonds een grote laserstraal de lucht in. Via een loopbrug aan de zijkant van het hotel komen we uit in Excalibur. Dit hotel is gebouwd in de vorm van een enorm kasteel. Binnen is het thema dan ook King Arthur en ridders. Na een kort rondje door het casino staan we weer buiten en is de volgende stop New York New York, met als thema... juist New York. Voor het hotel staat een enorme kopie van het vrijheidsbeeld. De voorkant van het hotel vertoont de skyline van de stad. Tevens voor de deur de brug naar Manhattan. Wederom een schitterend bouwwerk. Het enige wat zo jammer is aan deze enorme hotels, is dat het werkelijk onmogelijk is om het totale hotel op de foto te krijgen. We lopen voor het Bellagio langs. Voor dit hotel is een enorm meer aangelegd. In het meer liggen diverse fonteinën welke 's avonds een show weggeven. De laatste hotelstop voor vandaag is Caesar's Palace. Hier waan je je wederom in Europa, ditmaal in (het oude) Rome met binnen een kopie van de Trevifontein en buiten een klein Colosseum.

Na zo'n beetje de helft van de hotels gehad te hebben, gaan we een hapje eten en lopen we terug naar Bally's voor de show. We hebben een mooi plekje in het midden van de zaal met een hele lege rij voor ons, waardoor we prima zicht hebben op het podium. De show zelf blijkt een prima keus te zijn geweest. Het is inderdaad een ouderwetse Las Vegas show met veel glitter, showgirls, enorme hoofdtooien en wat functioneel naakt. Het is een komen en gaan van mooie dames in de meest schitterende outfits en goed afgetrainde heren. Tussen de grote finales door (als de dames van outfit moeten wisselen) zijn verschillende korte acts ingebouwd, zoals een soort percussie, en 2 soort acrobatenacts. Na anderhalf uur vol vermaak is het over twaalfen en pakken we de bus terug naar het hotel. Hier nemen we nog een laatste drankje en vergokken we nog snel wat geld voordat we ons bed induiken.

Dag 12: dinsdag 18-05: Las Vegas

Wederom een mooie dag om uit te slapen en om een uur of 11 gaan we verder waar we gisteren gebleven zijn. Eerste stop is het Flamingo. Als je daar door het casino heen loopt, kom je ineens in een soort buitentuin waar onder andere flamingo's en schildpadden leven. Naast het Flamingo staat Imperial Palace. Hier hebben ze een verzameling van zo'n 350 oldtimers staan. Door dit soort tentoonstellingen snap je ineens waarom ze allemaal van die enorme hotels moeten bouwen... Dan is het tijd om de straat over te steken om naar The Mirage te gaan. Want hoewel we gisteren de vuurspuwende vulkaan al gezien hadden, zijn we nog niet binnen geweest. Achter de incheckbalie hebben ze een groot aquarium staan met tropische vissen en een paar kleine haaitjes. Ook hier hebben ze een secret garden in het casino. Deze is opgedragen aan Sigfried en Roy, de artiesten die in het verleden door hun eigen tijgers zijn gedood. In de tuin hebben ze dan ook een hele verzameling met wilde dieren zitten, waaronder een grote groep tijgers, voornamelijk witte tijgers. Ook hebben ze hier een grote groep met dolfinen zitten. Na uitgebreid rondgekeken te hebben gaan we nog even bij de burens (Treasure Island) kijken. Binnen bij Gilley's (waar we eergisteren gegeten hebben) zijn ze bezig met bikini-bullrijden. Daar moeten we natuurlijk even voor blijven staan kijken. Vervolgens steken we wederom de straat over om nog even bij Wynn en Encore te gaan kijken. Wat opvalt is dat dit vooral een ontzettend dure uitstraling heeft. Dit blijkt maar weer eens te meer als we achter het casino tegen een tentoonstelling van Ferrari's en Maseratti's en een heuse Ferrari-gooddies-winkel aanlopen. Nadat Niels zich nog even heeft verlekkerd in de winkel zijn we klaar voor de laatste hotelstop: de Sahara. Tegen de tijd dat we hier zijn, hebben we wel een drankje verdiend, dus gaan we even lekker zitten bij de Nascarbar, waar we gelijk een potje poker spelen aan de machine in de bar. Als laatste maakt Niels nog een ritje in de achtbaan die door en voor het hotel langs loopt.

Na de enerverende rit, gaan we even terug naar ons eigen hotel en nemen we even lekker een uurtje om bij te komen en op te frissen. Daarna stappen we weer op de bus naar Treasure Island. We willen graag nog een keer de piratenshow zien, maar dan in het donker. We besluiten weer lekker bij Gilley's te gaan eten. Dit keer zitten we precies op de hoek van het terras, waardoor we een nog beter beeld op de show hebben dan de vorige keer. En omdat het donker is, komen de special effects van de show veel beter tot z'n recht. Na een heerlijk en gemakkelijk diner gaan we voor de laatste keer terug naar het eigen hotel. Dan is het ook tijd voor een bezoekje aan de uitkijktoren. Aangezien we in het hotel verblijven, hebben we op vertoon van onze kamersleutel gratis toegang tot het uitkijkdek. Eenmaal boven verbazen we ons over de omvang die Las Vegas eigenlijk heeft. Je zou bijna vergeten dat er nog meer bij de stad hoort dan alleen de ruim 7 kilometer van de strip. Het uitzicht op de strip zelf valt eigenlijk een beetje tegen. Al die hoge hotels zijn vanaf straatniveau wel erg indrukwekkend, maar blijken ook als blokkades te werken op het uitzicht, zeker omdat de strip om een hoek loopt.

Eenmaal weer beneden, drinken we nog een borrel, wagen we nog een laatste gokje en dan is het tijd om het bed op te zoeken.

Dag 13: woensdag 19-05: Las Vegas – Red Rock Canyon – Death Valley - Bakersfield (1.637 – 2.083 mi.)

Vanochtend weer op tijd eruit, want het is tijd om Vegas te verlaten. De eerste stop onderweg is Red Rock Canyon. Dit is een nationaal park dat op een half uurtje van Las Vegas ligt en een mooie scenic route heeft (een rondje van ongeveer 20 kilometer met mooie uitzichten op de verschillende rotspartijen in het gebied). Als we dit rondje gemaakt hebben, rijden we verder richting Death Valley. Dit

is een woestijngebied. Onderweg bezoeken we een aantal hoogtepunten van het park (ZabrinskyPoint; een uitkijkpunt over wat eens de vloer van een meer was, waardoor de rotsen een bijzondere vorm hebben gekregen), Devils Golfcourse (een laagvlakte met kleine rotsjes onder een zoutafzetting), Batwater (het laagste punt van Noord-Amerika dat 85 meter onder de zeespiegel ligt met daarvoor een enorme zoutvlakte) en de artistic route (een scenic byway die langs een bergkam leidt waar de rotsen diverse kleuren hebben, van een beetje blauw-groenig tot roze-rood).

Na een snelle lunch in het centrum van het NP (Furnice Creek) rijden we aan de westkant het park weer uit. Terwijl we nog zinderen van de hitte in het park (bijna 100 graden Fahrenheit) rijden we tegen de besneeuwde uitlopers van de Sierra Nevada aan. Om in het volgende nationale park te komen, moeten we eerst om de bergketen heen rijden. We besluiten om door te rijden naar Bakersfield en daar te gaan overnachten. Dit ligt op onze route richting Yosemite en hier verblijven op het moment ook Gert en Jantina (omdat Gert z'n vader hier in het ziekenhuis ligt). Rond half 11 's avonds zijn ze terug uit het ziekenhuis en gaan we nog even bij ze langs. Het is wel raar om ze hier zo te spreken. Uiteindelijk gaan we rond half 1 weer terug naar het motel en dan rechtstreeks naar bed.

Dag 14: donderdag 20-05: Bakersfield – Sequoia National Park - Fresno (2.083 – 2.318 mi.)

Omdat we gisteren verder zijn opgeschoten dan we verwacht hadden, vonden we dat we het hadden verdiend om uit te slapen. Om 10 uur rijden we dan ook pas weg. Het doel voor vandaag is Sequoia National Park. Bij de ingang krijgen we weer de vertrouwde kaart en een krantje met wat specifiekere informatie voor deze tijd van het jaar. Door het park slingert de general highway. Deze volgen we dan ook in rustig tempo. Onderaan de berg hebben we prachtig uitzicht op de andere bergen, de rivier de Kaweah en de bossen. Halverwege de berg omhoog zijn er wegwerkzaamheden en moeten we ruim 3 kwartier wachten voordat we er langs kunnen. Een mooi natuurlijk moment om gelijk maar even te lunchen. Als we er dan eindelijk door mogen, volgen we langzaam de pilotcar. En het is maar goed dat we zo langzaam rijden, want als we een van de vele bochten omkomen, staat daar op z'n gemak een muilehert te grazen. Met deze snelheid kunnen we gelijk een mooie foto maken. Eenmaal voorbij de wegwerkzaamheden rijden we ineens in de wolken. Het lijkt net of we in dichte mist rijden en af en toe komen er flarden wolken langs. Tegelijk ligt er zo hier en daar sneeuw langs de kant van de weg, welke al snel groeit tot enorme pakken sneeuw. Er ligt zelfs nog zo veel, dat we een aantal wegen niet in kunnen, waardoor we een aantal bezienswaardigheden moeten laten schieten (zoals de tunnel log en de waterval). De weersomstandigheden van vandaag staan wel in schril contrast met de zinderende hitte van gisteren in Death Valley.

Gelukkig zijn er ook bezienswaardigheden waar we wel bij kunnen. Waar we namelijk wel doorheen komen (en waar we eigenlijk voor gekomen waren) is het giant forest. Dit is een bos van grote Sequoia bomen. Dit zijn bomen die wel een paar honderd jaar oud kunnen worden en ook zo'n beetje de hoogste bomen ter wereld zijn. Dat blijkt ook wel als we een foto proberen te nemen, de boom past zeker niet op 1 foto. Daarnaast verdwijnt de top vandaag onherroepelijk in het wolkendek. Onderweg komen we ook langs de grootste Sequoia: General Sherman. Rond deze boom is een korte route uitgezet in het bos met wat wetenswaardigheden over de Sequoia's. Zo hebben ze bijvoorbeeld een schijf van de stam van een gevallen boom neergezet, zodat je goed kan zien wat voor een enorme omtrek deze bomen hebben. Terwijl we het rondje lopen, moeten we goed uitkijken waar we lopen, want voordat je het in de gaten heb, glijdt je uit op de laag sneeuw die er ligt, of sta je in snelstromend water doordat

stukken sneeuw wegsmelten. Na nog een mooi uitzicht op Kings Canyon National Park (als voorproefje voor wat ons morgen te wachten staat), rijden we rond half 6 aan de andere kant het park weer uit richting Fresno om daar een onderkomen voor de nacht te zoeken. Uiteindelijk vinden we onderdak in de Super 8 en sluiten we de dag af met een diner bij Denny's.

Dag 15: vrijdag 21-05: Fresno – Kings Canyon National Park - Fresno (2.318 -2.516 mi.)

Vandaag staan we weer op tijd op. Na een ontbijtje met een zelfgebakken wafel, rijden we dezelfde weg van gisteren terug. Dit keer pakken we niet de afslag naar het Sequoia NP, maar die naar Kings Canyon National Park. Eenmaal binnen ligt ook hier weer meer dan genoeg sneeuw. Hierdoor is ook hier de eerste bezienswaardigheid niet bereikbaar, omdat de weg ernaartoe nog gesloten is. Onze eerste stop is daarom niet panoramic point, maar de Sequoia General Grant Tree. Dit is de een na grootste (op de Gerner Sherman van gisteren na dus) Sequoia ter wereld. Na een korte wandeling rond de boom, vertrekken we naar de scenic byway die richting de canyon loopt. Als we een bocht omrijden, loopt er ineens een wolf langs de kant van de weg. Tegen de tijd dat we om hebben kunnen draaien (alle wegen zijn eenbaans) om een foto te kunnen maken, is hij helaas alweer met de noorderzon vertrokken. Dus zetten we opnieuw koers naar de Scenic Byway. Deze loopt eerst het park weer uit, via het Sequoia National Forest vervolgens het park weer in. Al snel begint de weg aan een afdaling de canyon in met als gevolg dat ook al snel de sneeuw weer weg is. Onderweg heb je een prachtig uitzicht op de bergen rondom de canyon. Op sommige ligt nog wel sneeuw. Je ziet dan ook overal water naar beneden lopen. Soms wat kleine stroompjes, soms komt het met wat meer donder en geraas naar beneden zetten. Dit laatste bijvoorbeeld bij de Roaring River Falls. Hier komt het water met zoveel kracht uit de bergen zetten, dat er een soort mistluier hangt waar het water in de rivier neer komt. Het is een mooi gezicht en gelijk een mooi punt om de lunch te verorberen. Een klein stukje voorbij de waterval zijn we helemaal in de canyon. Door de dichte bossen kan je er verder niet veel meer van zien, dan de hoge bergen die je aan diverse kanten omringen. Onderin de canyon houdt ook de weg op en moeten we dezelfde weg weer terug.

Eenmaal terug op de berg, rijden we dezelfde weg weer terug als we gekomen zijn. Aangezien we nog geen slaappleats hebben geregeld voor in Yosemite National Park en het daar lastig is om kamers te krijgen, besluiten we vannacht nog een nachtje in Fresno te blijven en onszelf vanmiddag lekker een vrije middag te geven. Morgen op weg naar Yosemite NP kijken we in een plaatsje onderweg of we voor 's avonds nog een kamer kunnen regelen.

Na een relaxte middag met wat in de zon zitten en wat tv-kijken en puzzelen, gaan we 's avonds nog een keertje bij Denny's eten. Dit is ons namelijk gisteren erg goed bevallen en zit werkelijk om de hoek van het motel. En dan niet te laat naar bed, zodat we morgen op tijd kunnen gaan rijden.

Dag 16: zaterdag 22-05: Fresno – Yosemite National Park (2.516 – 2.651 mi.)

Na een goed ontbijt vertrekken we rond 8 uur uit Fresno op weg naar Yosemite National Park. Na goed 2 uur rijden zijn we bij de zuidingang van het park. Vanaf daar is het nog goed een uur rijden naar het centrum van het park: Yosemite Village. Onderweg stoppen we eerst bij Tunnelview. Vanaf dit uitkijkpunt heb je werkelijk een schitterend uitzicht op onder andere de Half Dome en El Capitan. Helaas zijn we niet de enige die dit vinden, want het is er werkelijk een mierennest. We blijven dan ook niet te lang hangen, maar stappen snel weer in de auto. Volgende stop is Bridalveil Fall. Een waterval van 190

meter hoog. Halverwege het pad er naartoe veroorzaakt het vallende water zo'n mist dat het net lijkt of het heel hard staat te miezeren. Niels blijft dan ook achter op het pad, in de beschutting van wat bomen. Ik had gelukkig de regenjas aangetrokken (oorspronkelijk met het idee om iets aan te hebben wat redelijk winddicht was), dus ik ben dapper doorgestapt. Bovenaan het pad is het inderdaad net of je in de regen staat. Het nemen van een foto moet dan ook even goed getimed worden: als de wind heel even gaat liggen snel richten en afdrukken. En dan niet te lang boven van het uitzicht blijven genieten om te voorkomen dat ik doornat wordt.

Nadat we in de auto zijn gestapt is de volgende stop Curry Village. Hier hebben we voor morgenavond een tent gereserveerd (wel met 2 bedden en een kast erin) en we willen eigenlijk even kijken of ze toevallig voor vanavond ook nog plek hebben. We hebben geluk: blijkbaar zetten ze niet alle vrije plekken op internet, dus we krijgen tent 2 toegewezen. Dit ligt lekker dicht bij de ingang (en dus ook bij de meeste voorzieningen op het terrein). De tassen gooien we in de tent. Alles wat eetbaar is en de toilettassen moeten buiten in de bear-storage: een soort beerbestendige kluis om te voorkomen dat ze je tent (en/of auto) openbreken op zoek naar voedsel dat ze nog kunnen ruiken. Vervolgens rijden we naar de noordkant van het park. Helaas is de Tiogaroad (welke naar de Tiogapas leidt) gesloten. Hier zijn ze nog druk bezig met sneeuw ruimen en de weg weer repareren. De verwachting is dat deze pas in juni open gaat. We kunnen nog wel tot aan Tuolumne Grove komen. Hier ligt een klein bos met Sequoia bomen. Als we daar de auto parkeren begint het echter te sneeuwen. Eerst een paar vlokken, maar al snel komt het met enorme hoeveelheden uit de hemel. Aangezien Niels nog steeds in z'n korte broek loopt en de tas met kleren in de tent staat, besluiten we om maar niet nu de 20 minuten lange wandeling naar het bos te maken. In plaats daarvan stappen we weer in de auto en rijden op ons gemak terug naar de Village. Onderweg zijn er diverse plekken waar gestopt kan worden. Zo hebben we onder andere mooi uitzicht op de Bridalveil Fall en de Half Dome.

Eenmaal terug in de Village besluiten we om de auto op de parkeerplaats te zetten en de gratis shuttlebus te pakken naar de Yosemite Fall. Deze waterval bestaat uit 3 delen en heeft in totaal een verval van een kleine 800 meter. Dit is een bijzonder indrukwekkend gezicht, zeker vanaf het punt waar je alle 3 de delen goed kunt bewonderen. Het is ook geen klein stroompje. Door al het smeltwater dat in deze tijd van het jaar vrijkomt, is het een bijzonder imposante watermassa die over de rand komt zetten. En niet alleen het zicht is bijzonder, ook het geluid is indrukwekkend. Voordat je de waterval goed en wel kunt zien, hoor je hem namelijk al van grote afstand.

Inmiddels is het al etenstijd, dus we nemen de bus naar de Yosemite Lodge (een van de andere overnachtingsmogelijkheden in het park). Blijkbaar vinden een aantal herten ook dat het etenstijd is, want er staan er onderweg een paar op hun gemak te grazen in de ruimte middenberm van de rondweg. Na het eten van een lekkere hamburger met friet gaan we terug naar Curry Village. In de lounge vermaken we ons nog even met een puzzeltje en de computer en dan op tijd de tent in.

Dag 17: zondag 23 -05: Yosemite National Park

En wiens idee was het om vannacht in een tent te slapen?!? Man wat een kou vannacht. Voor m'n gevoel heb ik geen oog dicht gedaan. Ik heb vannacht (vroeg in de ochtend) dan ook genoeg gehoord: wat eekhoortjes die langs de tent trippelen, hier en daar wat getjirp van vogels en in de verte het gekobbel van een kalkoen. Jammer genoeg geen wolf of beer gehoord; daar had ik misschien m'n hoofd nog voor om de tentdeur willen steken.

Na ons heerlijk opgefrist te hebben in de heerlijk verwarmde wc/wastafelhoek tegenover de tent, pakken we de ontbijtspullen om in de lounge uitgebreid te ontbijten en de lunch voor vanmiddag vast klaar te maken. Niels loopt ondertussen vast even naar de receptie om te informeren of we vannacht dezelfde tent kunnen houden. En we hebben geluk, we kunnen alle spullen gewoon laten liggen.

En dan is het tijd om wat meer van Yosemite te zien. Aangezien door de drukte ons gisteren de auto en de gratis shuttlebus niet zo heel erg goed waren bevallen, besluiten we vandaag het park op een wat meer Hollandse manier te bekijken: we huren 2 fietsen. Nadat we zelf onze eigen fiets uitgezocht hebben, stappen we op voor een rondje door het dorp. De eerste stop is bij het begin van het wandelpad naar Vernal Falls. De wandeling naar het uitkijkpunt op deze waterval is ongeveer 0,8 mile (oftewel 1,3 kilometer). Dat moet toch zelfs voor ons goed te doen zijn. Eenmaal onderweg doet het pad echter niets anders dan klimmen, klimmen en vooral nog verder klimmen. Elke keer dat we denken dat de brug wel om de volgende bocht zal zijn, verschijnt er weer een stijging in het pad. Uiteindelijk komt dan om de zoveelste bocht dan toch de brug in zicht. Eenmaal op de brug heb je echter wel een schitterend zicht op de Vernal Falls. Ook deze komt (net zoals alle watervallen in het park) met veel donder en geraas naar beneden en laat aan de andere kant niets achter dan een snel stromende rivier. Het was een hele klim, maar het uitzicht is het wel waard. Je kunt nog doorklimmen naar de top van de waterval, maar aangezien dit stuk ons al goed een uur heeft gekost, besluiten we toch maar om aan de terugtocht te beginnen.

Eenmaal weer terug bij de fiets, gaan we op weg naar de volgende stop: Mirror Lake. Dit is een meer waar je de weerspiegeling van de Half Dome in zou kunnen zien. Helaas is dat waarschijnlijk in de zomer als het water in het meer stil staat. Op dit moment stroomt het water echter zo hard door al het smeltwater, dat er geen weerspiegeling te zien is. Dat neemt echter niet weg, dat het wel een erg mooi plaatje is. Na Mirror lake fietsen we richting Yosemite Lodge. Eigenlijk willen we naar de strandjes aan de rivier de Merced fietsen, maar daar lopen geen fietspaden meer. In plaats daarvan besluiten we onze boterham maar op te eten bij de Yosemite Falls. Daarna stoppen we nog even bij de Sentinel Bridge vanaf waar je wederom een mooi uitzicht hebt op de Half Dome en dan fietsen we terug naar Curry Village om de fietsen weer in te leveren.

Na al deze inspanning, hebben we de rest van de middag wel wat rust verdiend. We gaan lekker wat relaxen in de lounge. Als we rond een uurtje of zes wat bij het buffet willen eten, is het zo allemachtig druk, dat we besluiten lekker in de lounge te blijven zitten en een pizza te halen. Rond 8 uur wil ik eigenlijk nog even naar de zonsondergang kijken. Deze schijnt het mooist te zijn met zicht op Half Dome. Laten we daar nu net 2 stappen bij onze tent vandaan al op kijken. Als ik echter naar buiten ga om polshoogte te nemen, staat het te miezeren en is de Half Dome amper zichtbaar onder het wolkendek. Dat is dus reden nummer 4 om hier nog een keer terug te komen (reden 1 t/m 3: Glacier Point, de Tioga Pass en we hebben Yogibear nog niet gezien). We blijven lekker nog even in de lounge om wat te computeren, te DS'en en te puzzelen voordat we weer op tijd richting bed vertrekken. En nu maar hopen dat al die extra dekens die we vanmiddag gekregen hebben ook gaan werken...

Dag 18: maandag 24-05: Yosemite National Park – San Francisco (2.651 – 2.850 mi.)

Wat heb in vannacht heerlijk geslapen! Ik geloof dat ik wel onder een deken of 8 gelegen heb, maar ik heb het heerlijk warm gehad. Dit keer dus ook niet zo heel vroeg wakker, slechts rond een uur of 7. Terwijl ik met de toiletas onder de arm terugkom van de wastafels en Niels de spullen van het ontbijt uit de koelbox staat uit te zoeken, loopt er op het pad achter onze tent gewoon een BEER langs. Op z'n dooie gemakje slentert hij over het pad, de neus half in de lucht alsof hij op zoek is naar z'n ontbijt. We gooien snel alle spullen weer in de beerbox en ik snel de tent in op zoek naar het fototoestel. Tegen de tijd dat ik die uit de tas heb weten te vissen is de beer richting lobby gelopen. Daar komt een personeelslid naar buiten gerent, springt op een fiets en gaat achter de beer aan om hem van het kampeerterrein af te jagen. Begrijpelijk voor de veiligheid van de gasten, maar misschien moeten ze leren om dat te doen nadat de toeristen fatsoenlijk een goede foto van de beer hebben kunnen nemen... Maar desalniettemin: we hebben nu nog maar 3 redenen over om terug te keren naar Yosemite!!

Na het ontbijt checken we uit en verlaten via de westkant het park om koers te zetten naar San Francisco. Rond half 1 rijden we via de Baybridge de stad binnen en wordt ons het eerste uitzicht gegund op de Golden Gate. Daar gaan we van de week nog op ons gemak bij terugkomen. Vooralsnog gaan we eerst maar eens even inchecken. Na de koffers op de kamer gezet te hebben, gaan we vast op onderzoek uit in de stad. We komen terecht in Powellstreet, het vertrekpunt van 1 van de beroemde cablecars. Nadat de berijders de tram handmatig gedraaid hebben, is hij weer klaar voor vertrek. We kopen vast een openbaar vervoer kaart voor 3 dagen, morgen zullen we ook echt een ritje maken met de cablecar. Voorlopig gaan we eerst een beetje winkels kijken (Bloomingdale's, Ferrari-shop, Apple-shop) en belanden we uiteindelijk op een terras op het Union Square, waar we de rest van de middag lekker in het zonnetje blijven zitten. Rond een uurtje of 7 gaan we op zoek naar een restaurantje en belanden we uiteindelijk in Lori's Diner: een echte jaren '50 diner met werkelijk heerlijke milkshakes en hamburgers. Na nog een blokje om na het avondeten gaan we op tijd terug naar het hotel. Morgen op tijd op pad voor een drukke dag in San Francisco en we moeten nog even bepalen wat precies het strijdplan gaat worden.

Dag 19: dinsdag 25-05: San Francisco

Vanmorgen zijn we begonnen op Powellstreet met een ritje met de Cable Car naar Fisherman's Warf. Het plan was om eerst kaarten voor een bezoek aan Alcatraz te halen. Bij het ticketpunt blijkt dat we met de boot van 13.10 meekunnen. Aangezien het dan pas 11 uur is, gaan we eerst weer een stukje terug langs de haven naar Pier 39. Dit is een tour dit is ingericht op de toeristen met veel eettentjes en souvenirwinkeltjes. Ze hebben hier echter ook een attractie die geheel gratis is en weinig gemaakt. Al 20 jaar is Pier 39 namelijk het thuis van een grote groep zeeleeuwen. Ze liggen bijna de hele dag op grote vlonders in het water uit te rusten van de voedseljacht. En het is inderdaad een grote groep. Er zitten een paar dikke mannetjes bij die de rest duidelijk laten weten dat zij de baas op hun vlonder zijn. Verder blijkt het vrij normaal te zijn dat als je aan de rechterkant van de vlonder ligt en je wilt naar de linkerkant, dat je dan gewoon over al je soortgenoten heen banjerd. Af en toe levert je dat een snauw op, maar over het algemeen gaat het zonder veel commentaar. Het is een vermakelijk (en trouwens ook een bijzonder stinkend) schouwspel. Na nog een snelle snack (onze eerste donut van de vakantie) gaat we terug richting de ferry naar Alcatraz. Het is helaas ondertussen gaan regenen. Gelukkig waren we voorbereid en stappen we gehuld in regenjassen aan boord. Na een vrij kort vaartochtje komen we aan

op Alcatraz. Hier beginnen we met een film over de geschiedenis van Alcatraz hoe het is begonnen als een Fort in de Civil War, naar een gevangenis, een protest van de indianen tot wat het vandaag is: onderdeel van de Amerikaanse nationale parken en vooral een stukje geschiedenis. Eenmaal boven bij het gevangenisgebouw krijgen we een apparaatje zodat we de rondleiding kunnen lopen. Ze hebben dit keer zelfs een Nederlandse versie. Bij de rondleiding kom je langs de reguliere cellen (en deze zijn werkelijk bijzonder klein, met niet meer dan een bed, een wc en een plank), de isoleercellen, het luchtdruk, de eetzaal/keuken en de bewakersruimte. In de rondleiding is ook aandacht voor een aantal memorabele ontsnappingspogingen die gedaan zijn vanaf Alcatraz. Al met al brengen we bijna 3 uur door op dit indrukwekkende eiland. Op de weg terug met de boot kunnen we nog een paar mooie plaatjes schieten van de skyline van San Francisco en natuurlijk de Golden Gate Brug.

Na een late lunch, pakken we de cable car weer terug naar het centrum. Onderweg stappen we nog even uit bij Lombard street. Dit is een van de steilste straten van de stad en om de weg naar beneden een beetje fatsoenlijk te kunnen nemen, hebben ze hier een paar haarspeldbochten in gemaakt. Dit geeft een mooi contrast met alle vierkante huizenblokken die de rest van de stad (en eigenlijk de rest van het land) sieren. Eenmaal weer op de cablecar worden we er na een paar blokken uitgezet. De cablecar kan namelijk niet verder rijden, omdat er een aantal blokken zijn afgesloten. Op de hoek staat een grote verzameling met agenten van alle mogelijke rangen: SFPD, ME, highwaypatrol en zelfs de sheriff. Verder staat er een ambulance, meerdere auto's van de brandweer en komen er regelmatig auto's met politiehonden en auto's van de bomb squad langs. Het blijkt dat Obama in de stad is en blijkbaar zijn we zijn verblijfsplaats genaderd. Er komt zelfs een peloton met zeker zo'n 30 motoragenten aan die de motor op een rij aan de overkant van de straat parkeert. Helaas krijgen we uiteindelijk Obama zelf (of zelfs maar z'n limo) te zien, maar het is op zich wel indrukwekkend om te zien wat voor een circus ze allemaal optuigen. Zeker als op de derde verdieping van het gebouw tegenover ons het raam opengaat. Eerst wordt geroepen dat het dicht moet, als daar niet op gereageerd wordt, gaat 3 man sterk naar binnen om het raam alsnog gesloten te krijgen.

Uiteindelijk zijn we rond 8 uur weer terug downtown. We zoeken een klein restaurantje schuin tegenover het hotel en na een lekkere hamburger gaan we lekker uitrusten op de hotelkamer van een drukke eerste dag in San Francisco.

Dag 20: woensdag 26-05: San Francisco

Vandaag zou het weer een beetje redelijk weer worden. Een prima dag dus om de Golden Gate te bedwingen. Na een lekker ontbijtje bij Jack in the Box stappen we op de cable car naar Fisherman's Warf om daar fietsen te huren. Er ligt een fietspad langs de haven richting de Golden Gate. Als we op het eerste uitzichtpunt zijn, krijgen we echter de schrik van ons leven: er is geen brug. Op de plek waar de brug hoort te liggen ligt een enorm pak met dichten mist. Slechts een heel klein puntje rood steekt hier boven uit. Misschien toch niet zo'n goede dag uitgekozen? Toch fietsen we stug verder. Hoe dichterbij we komen, hoe meer de dichte mist verdunt tot flarden. Af en toe zien we een pijler door de mist heen. Onderaan de brug staat een fort vanwaar je prachtige foto's kan maken van de brug. Eenmaal hier aangekomen is de mist zo goed als helemaal verdwenen en is de lucht grotendeels blauw met een heerlijk zonnetje: toch de goede dag!

Vanaf het fort moeten we een klein stukje terug en dan flink klimmen om aan de voet van de brug te kunnen komen. Op de brug is het een drukte van belang, niet alleen van auto's, maar vooral ook fietsers

en wandelaars die genieten van het uitzicht vanaf de brug. En dat is inderdaad prachtig. Je kijkt recht op Alcatraz en op de skyline van San Francisco. Een heel wat beter uitzicht dan wat we gisteren vanaf Alcatraz hadden in de regen. Op ons gemak rijden we over de brug met regelmatig wat stops om van het uitzicht te genieten en foto's te maken. Aan de overkant van de brug rijden we door naar het dorpje Sausalito. Hier hebben we wel een goede lunch verdiend na al dat harde werken. We besluiten om nog een dorpje verder te fietsen dat zo'n 15 kilometer verderop ligt. Onderweg fietsen we hoofdzakelijk langs de baai en door wetlands. Onderweg hebben we nog wel een paar heuveltjes te nemen, maar uiteindelijk komen we iets over half 3 aan in Tiburon. Dat betekent dat we maar heel even hoeven te wachten voordat de ferry komt die ons terugbrengt naar de pier in San Francisco. Nog net genoeg tijd voor een ijsje dus. De ferry stopt eerst nog naar Angle Island en voert ons dan langs Alcatraz naar Fisherman's Warf. Ondertussen hebben we er wel ruim 30 kilometer opzitten. We gaan dus eerst wat drinken op de pier. We besluiten om dit bij Bubba Gump te doen. Dit is de garnalenketen uit de film Bubba Gump en dat kan je binnenin het restaurant ook niet ontgaan. Overal waar je kijkt herinneren items je aan de film: het menu op een tafeltennisbatje, foto's aan de muur en buiten kan je op een bankje zitten in Forest's schoen.

Na onze welverdiende rust gaan we nog 'even' naar de Coit-tower. Dit is een toren aan de rand van de haven waar je een prachtig uitzicht hebt over San Francisco. Dit komt omdat de toren redelijk hoog is en omdat de toren al op een heuvel, nl. Telegraph Hill, staat. Dat betekent alleen wel een forse klimpartij... Het eerste stuk wil nog wel met de fiets, maar op een gegeven moment gaat de straat zo steil omhoog, dat het afstappen en lopen wordt. Eenmaal boven is het uitzicht het gelukkig wel waard en de terugweg is natuurlijk een fluitje van een cent...

Eenmaal weer beneden gaan we eerst de fietsen weer inleveren en na nog een laatste drankje stappen we weer op de cable car. Terug in het centrum gaan we nogmaals een hapje eten bij Lori's diner. Ditmaal gaan we in een booth zitten. Iedere booth heeft namelijk z'n eigen jukebox waar je je eigen muziek uit kan kiezen. Na het eten nog een laatste slaapmutsje op de hotelkamer om een mooie, maar ook vermoeiende dag af te sluiten.

Dag 21: donderdag 27-05: San Francisco (The Giants)

Omdat we vandaag niet zo'n heel druk programma hebben, beginnen we met uitslapen. Als we de gordijnen opentrekken, regent het echter pijpenstelen. En dat terwijl we gepland hebben om de hele middag buiten bij een ballgame te zitten. We gaan eerst maar eens op ons gemak ontbijten, misschien klaart het nog op... Na het ontbijt gaan we naar Market street. Dit is een groot knooppunt van openbaar vervoer, hier moeten we er toch uit zien te komen hoe we bij het AT&T stadion (het thuis van de San Francisco Giants) moeten komen. Het blijkt heel simpel, gewoon de T-lijn pakken en dan stoppen we voor de deur. 5 Haltes later staan we dan ook inderdaad voor het stadion. Het is ondertussen zelfs droog geworden. Eenmaal in het stadion gaan we eerst even beneden bij het veld kijken waar een aantal Washington Nationals staan in te gooien. Daarna lopen we een rondje door het stadion. Het duurt nog een klein half uurtje tot de wedstrijd begint, dus we zoeken onze stoelen vast op. Dit is in het verlengde van het eerste honk, dus we hebben een mooi overzicht over het hele veld.

Tijdens de wedstrijd staan de Nationals vanaf de eerste inning al voor. Een paar keer krijgen we zo'n hevige hoosbui over ons heen, dat we de stoelen ontvluchten en achterin tegen de muur gaan staan. Hier hebben we door een gunstige windrichting nog een beetje beschutting tegen de regen. Vanaf

ongeveer de 4e inning blijft het echter droog en gaat zelfs het zonnetje heerlijk schijnen, dus kunnen we echt van de wedstrijd genieten. En niet alleen de wedstrijd zelf is leuk en spannend om naar te kijken, ook het hele gebeuren er omheen is uiterst vermakelijk. De mensen in het publiek zitten werkelijk geen seconde stil. Het is een komen en gaan van mensen die wat te eten en/of drinken gaan halen in 1 van de vele tentjes op de eerste ring. Tussen het publiek door lopen verkopers met werkelijk van alles en nog wat (van popcorn en pinda's tot warme chocolademelk en ijsjes). En niet gewoon zeggen wat ze te koop hebben, nee sommige kan je aan de andere kant van het stadion horen roepen.

Tijdens het wisselen van slagbeurt worden verschillende spelletjes gespeeld om de veldploeg de gelegenheid te geven snel nog even in te gooien. Verder wordt het publiek met lichtteksten aangespoord om te juichen of gewoon lawaai te maken. Daarnaast lijkt het een nationale sport te zijn om een homerun of een foutbal die in het publiek wordt geslagen te vangen. Iedereen die het lukt om zo'n bal te bemachtigen wordt met afgunst bekeken en bijna als nationale held bestempeld. Uiteindelijk lukt het de Giants om in de 7e inning om de leiding over te nemen met 5-4, wat ook gelijk de eindstand blijkt te zijn. Al met al duurt de wedstrijd bijna 3 uur en ik heb me geen moment verveeld. Het is erg boeiend om te zien hoe het er bij zo'n wedstrijd aan toe gaat (zowel de wedstrijd zelf als alle merkwaardigheden eromheen).

Uiteindelijk zijn we rond 5 uur weer terug in het centrum, waar we na wat troep op de hotelkamer gedumpt te hebben, nog een stukje over marketstreet lopen en uiteindelijk bijtijds gaan eten. Het was een mooie laatste dag in San Francisco. Morgen op onze laatste dag gaan we namelijk een stuk van de Pacific Highway rijden.

Dag 22: Vrijdag 28-05: San Francisco – Monterey – San Francisco (2.850 – 3.117 mi.)

Vanmorgen op tijd er uit en eerst weer lekker ontbeten aan de overkant van de straat. Daarna op naar de parkeergarage waar we de auto 4 dagen geleden achter hebben gelaten. Ze moeten hem ergens van een parkeerterrein afhalen, dus het duurt even voordat we de auto weer hebben. Na een klein half uur kunnen we uiteindelijk op pad. Eenmaal buiten de stad pakken we de Pacific Highway 1, welke vanaf San Francisco helemaal langs de kust loopt naar Los Angeles. Zover zullen wij vandaag echter niet komen. Onderweg heb je regelmatig prachtig uitzicht op de kustlijn. We stoppen dan ook af en toe om een foto te maken, zoals bij het State Historic Park Pigeon Point Light Station, waar een oude vuurtoren staat. Halverwege in Santa Cruz drinken we nog wat om dan door te rijden naar het keerpunt van de route vandaag: 17-mile drive.

Dit is het gebied tussen Monterey en Carmel. Op dit stuk land hebben ze een route uitgezet van 17 mile die langs een aantal bezienswaardigheden voert, zoals Shepherd's Knoll, Huckleberry Hill en de bekendste: The Lone Cypress. Dit is een cypress die al ruim 250 jaar eenzaam op het puntje van een rots staat en al die jaren het grillige karakter van de stormen van de westkust doorstaat.

Aan het eind van de drive keren we weer om voor de terugtocht naar San Francisco. Onderweg passeren we de 3.000 miles: we hebben er dus al een aardige trip opzitten. Onderweg is het te merken dat het de laatste vrijdag is voor Memorial Day: het is aardig druk op de weg. Gelukkig komen we in aanmerking om op de carpoollane te rijden, dat scheelt weer wat stilstaan. Terug in de stad is het nog een hele opgave om naar de nieuwe parkeergarage te komen. Bijna alle wegen zijn of 1-richtingsverkeer, of je mag tijdens spitsuur niet links- of rechtsaf slaan. Uiteindelijk weten we de parkeergarage.

Eenmaal terug in het hotel gaat Niels een dutje doen en zorg ik dat de laatste boodschappen gehaald worden, zodat we morgen (heel) vroeg aan de terugreis kunnen beginnen. Als ik daarvan terug kom, kom ik nog een soort fietsoptocht tegen: een lange sliert met zeker een paar honderd fietsers slingert door San Francisco en passeert net ons hotel. De sliert is een bonte verzameling van allerlei soorten fietsers, van gewone wielrenners, eenwieliers, verklede mensen tot een aantal mannen in hun adamskostuum. Het duurt zeker 10 minuten voordat de hele stoet voorbij is getrokken.

Dag 23: zaterdag 29-05: San Francisco – S.F. Airport – Philadelphia Airport – ... (3.117 – 3.133 mi.)

Vandaag (voor zover je daar op dit tijdstip van kan spreken) gaat om 4 uur de wekker. Het is tijd om aan de reis terug naar huis te beginnen. We halen eerst de auto op in de parkeergarage en rijden in het holst van de nacht naar de luchthaven van San Francisco. Het inleveren van de huurauto gaat van een leien dakje. We kunnen hem gewoon achteraan in de garage parkeren en de trein pakken die ons netjes in de juiste terminal afzet. Na snel ingecheckt te hebben, hebben we ons dan ook nog ruim 2 uur te vermaken voordat we kunnen boarden. Terug hebben we helaas niet zo'n geluk als op de heenweg, we zitten gewoon met z'n drieën op een rij. Voordeel is wel dat de vlucht korter is dan de heenweg, na goed 5 uur staan we op Philadelphia.

Aangezien onze volgende vlucht de vlucht het land uit is, zou je ergens iets van douane verwachten. Maar zo veel moeite het je kost om dit land in te mogen komen, zo weinig moeite kost het je om er weer uit te komen. Nergens ook maar iets van een douane te bekennen. Bij het boardingloket van de laatste terugvlucht moet je je paspoort laten zien aan de grondstewardess van de luchtvaartmaatschappij en zij halen eenvoudigweg je greenkaart uit je paspoort. Dit hoef je nog niet eens zelf persoonlijk te doen, dit mag een ander ook voor je doen, zonder dat ze je gezicht ter verificatie zien. Hoe bedoel je hypocriet...

Uiteindelijk kunnen we dan aan boord voor de laatste vlucht. Ook hier is het jammer genoeg volle bak. Eenmaal in de lucht beginnen ze gelukkig snel met het uitserveren van het avondeten, dan kunnen daarna zo snel mogelijk de ogen dicht in de hoop dat we nog een paar uurtjes slaap kunnen meepakken.

Dag 24: zondag 30-05: ... – Amsterdam

Na een wat ongemakkelijk nacht met helaas niet zoveel slaap als we gehoopt hadden, landen we iets over achten (bijna een uur voor op schema) weer op vertrouwde Nederlandse bodem. Snel door de douane en op zoek naar de koffers. En waarschijnlijk is het een goedmakertje voor Niels z'n koffer in Los Angeles, maar zelfs voordat ik treinkaartjes kan halen bij het automaat heeft Niels beide koffers al van de band gehaald. We zitten dan ook al om kwart voor negen in de trein op weg naar huis: moe van de terugreis, maar voldaan van een mooie vakantie. Het enige wat we nu nog nodig hebben is een paar dagen vrij om bij te komen van ons Amerikaanse avontuur...